

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/155/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231347
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1110231347.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcov: 1./ EU-CapitalManagement a. s., Bratislava, IČO : 45 327 084, 2./ Lawyer Group s.r.o., so sídlom Prievozská 37, Bratislava, IČO 46 524 185, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Moyzesova 8, Bratislava, IČO 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o žalobe na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, na odvolanie žalobcov 1./,2./ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.mája 2016, č. k. 5C/158/2010-504, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaný má voči žalobcom 1./,2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu 1./ : Lawyer Partners, a.s., so sídlom Prievozská 37, Bratislava, IČO 35 944 471 a žalobcu 2./ : Lawyer Group s.r.o., so sídlom Prievozská 37, Bratislava, IČO 46 524 185 (ďalej len „žalobcovia 1./,2./) ktorou sa voči štátu domáhali náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a rozhodol, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že predmetom konania je posúdenie dôvodnosti nároku na náhradu škody, ktorá mala žalobcom vzniknúť z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín neprijatím elektronického podania žalobcu 1./ na DVD nosiči podpísaného zaručeným elektronickým podpisom zo dňa 19.10.2006. Obsahom toho elektronického podania boli žaloby na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 O.s.p. uvedené podanie žalobca urobil elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty - žaloby - podpísané elektronickým zaručeným podpisom. Nesprávny úradný postup má spočívať v tom, že predmetné elektronické podanie nebolo riadne zaevidované ako návrh na začatie konania, v rozpore s v tom čase aktuálnym znením § 42 ods. 1 O.s.p. Z vykonaného dokazovania v intenciách dôkaznej aktivity strán sporu bolo skutkovo nesporné, že DVD nosič obsahujúci podania z 19.10.2006 bol žalobcovi 1./ okresným súdom obratom listom ako neprijatý vrátený z dôvodu, že predmetné podanie okresný súd nepovažuje za podanie v zmysle § 42 ods. 1 O.s.p a z uvedeného dôvodu mu reálne DVD nosič obsahujúci podania z 19.10.2006 vrátil. Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 129/2007 zo dňa 15.07.2007 konštatoval, že sťažnosť žalobcu odmieta z dôvodu, že sťažnosť bola podaná oneskorene. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno podať sťažnosť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení dozvedieť. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listinných dôkazov je zrejmé, že sťažovateľka podala žaloby elektronickými prostriedkami prvýkrát 31. marca 2006.

Okresný súd vrátil sťažovateľke doručené DVD nosiče obsahujúce elektronické podania v prílohe listu zo 6. apríla 2006, zároveň jej oznámil dôvody, pre ktoré neboli podania prijaté, a odporučil jej podať žaloby inou formou predpokladanou v § 42 OSP, v ktorej je vzhľadom na organizačné podmienky a materiálno-technické vybavenie schopný podania prijať. Tento list bol sťažovateľke doručený v priebehu apríla 2006, a to najneskôr do 26. apríla 2006, keď sťažovateľka listom z uvedeného dňa reagovala na oznámenie okresného súdu. Sťažovateľka sa však na ústavný súd obrátila až sťažnosťou z 13. decembra 2006, doručenou ústavnému súdu 14. decembra 2006, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty dvoch mesiacov (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na túto skutočnosť je jej sťažnosť podaná oneskorene. Okresný súd Bratislava 1 v konaní č. 7C 144/2006-326 právoplatným rozsudkom zo dňa 20.10.2008 určil, že právny vzťah založený Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 15.07.2005, Realizačnou zmluvou č. 1 uzavretou dňa 20.9.2005 a Realizačnou zmluvou č. 2 uzavretou dňa 27.1.2006 medzi účastníkmi (Slovenský rozhlas a Lawyer Partners a.s.) naďalej trvá. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 05.11.2008. Okresný súd vo svojom rozhodnutí teda deklaroval, že žalobca je vlastníkom pohľadávky, ktorá bola predmetom postúpenia. Súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 30.05.2016 upustil od vykonania dôkazom navrhnutým žalobcom a to nariadením znaleckého dokazovania znaleckým ústavom C. Q. K. I., odbor ekonómia a manažment, nakoľko navrhnuté dokazovanie vyhodnotil vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania ako nadbytočné.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 415 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci keď poukázal nato, že zodpovednosť za škodu spôsobená nesprávnym úradným postupom podľa tohto zákona je jednou z foriem zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie a štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody ako majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. S poukazom na závery vykonaného dokazovania, z ktorých nesporne vyplynulo, že Okresný súd Trenčín dňa 19.10.2006 neprijal elektronické podanie žalobcu 1./, doručené súdu na DVD nosiči súd prvej inštancie v danej veci dospel k záveru, že neprijatím podania žalobcu z 19. 10. 2006 došlo zo strany Okresného súdu Trenčín k nesprávne úradnému postupu, keď pri posúdení tejto otázky vychádzal z ust. §42 ods. 1 O.s.p., zmeneného zákonom č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise, na základe ktorého bolo umožnené urobiť podanie elektronickými prostriedkami zaručeným elektronickým podpisom. Pre úplnosť je však potrebné dodať, že k príslušnému materiálno technickému zabezpečeniu súdov zo strany štátnej správy súdov došlo až začiatkom roka 2008. V prejednávanej veci s poukazom na §4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. za štát koná Ministerstvo spravodlivosti SR.

1.3. Ďalším vykonávaným dokazovaním sa súd prvej inštancie sústredil na to, či v príčinnej súvislosti s vyššie označeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín vznikla žalobcami uplatnená majetková a nemajetková škoda, keďže rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé na úvahe o príčinnej súvislosti medzi takýmto postupom a vzniknutou škodou. Žalobca 2./ tvrdil, že majetková škoda, ktorej vlastníkom sa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od žalobcu 1. / v priebehu toho súdneho konania stal, tvorí : súčet istín, ktoré boli uvedené v žalobných návrhoch obsiahnutých na DVD nosiči vo výške 22.427,14 €; poplatkov z omeškania, ktoré by si mohli uplatniť voči dlžníkom vo výške 54.678.848,83 €; suma nákladov spojených s uplatnením vyššie označenej istiny vo výške 101.121,14 €. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru súdu žalobca 2./ nepreukázal existenciu škody, pretože nároky, ktoré si uplatňuje v konaní je potrebné považovať za hypotetické.

1.3.1. K uplatnenej škode vo výške istiny súd prvej inštancie uviedol, že pri jej určení (ako súčet žalovaných istín) v celkovej výške 22.427,14 € vychádzal žalobca z domnienky, resp. hypotézy tzv. 100% úspešnosti vo všetkých uplatnených nárokoch na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a to nielen vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdu, ale aj so zohľadnením tzv. 100% úspešnosti pri ich prípadnom vymáhaní. Z úradnej činnosti súdu je v tejto súvislosti známe, že mnoho z podaných návrhov bolo odmietnutých, mnohé návrhy boli zastavené pre späťvzatie, alebo pre neodstrániteľnú prekážku konania, nakoľko označenie žalovaných bolo bez diakritiky, mnohé návrhy boli zamietnuté pre nedostatok vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej. Nakoľko majetkovú škodu nie je možné založiť na ničím nepodložených domnienkach a hypotézach, preto súd považoval uplatnenú škodu za dôkazne žalobcom nepreukázanú. Pri takto definovanej škode nemôže ísť o skutočnú škodu chápanú ako zmenšenie majetku poškodeného a ani o tzv. inú škodu, t.j. ušlý zisk.

1.3.2. K uplatnenej škode spočívajúcej z poplatkov z omeškania, ktoré by si žalobca mohol uplatniť voči dlžníkom v celkovej hodnote poplatkov z omeškania vo výške 54.678.848,83 €, súd prvej inštancie poukázal nato, že žalobca si v dôsledku zmeny legislatívy v čase podania elektronických podaní súdu poplatky z omeškania už nemohol súdnou cestou uplatniť, keďže zákon č. 96/2006 Z.z., ktorým bol novelizovaný §9 zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch a ktorým bol inštitút poplatkov z omeškania nahradený inštitútom klasických úrokov z omeškania a ktorým bol v §10b daný tzv. generálny pardon" bol prijatý NR SR dňa 02.02.2006 a účinnosť nadobudol dňom jeho vyhlásenia, teda v období viac ako pol roka v pred podaním elektronického návrhu na Okresný súd Trenčín /19.10.2006/.

1.3.3. Rovnaký záver (o nepreukázaní nároku) súd prijal aj ohľadom škody uplatnenej ako suma nákladov spojených s uplatnením vyššie označenej istiny vo výške 101.121,14 €, nakoľko uplatnená škoda je z pohľadu prejednávanej veci nepodložená, bez akéhokoľvek súvisu s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín.

1.4. Žalobcom akcentované tvrdenie o premlčaní uplatnených nárokov zo dňa 19.10.2006 podaných na DVD nosiči súd prvej inštancie považoval za právne nepodložené. Z ustanovenia § 79 a § 82 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.06.2016) je nutné vyvodiť záver, že občianskoprávne konanie je začaté dňom doručenia návrhu na začatie konania, ktorý má náležitosti podľa ustanovenia § 79 O.s.p. súdu. Pre posúdenie včasnosti uplatneného nároku, teda nie je rozhodujúce, či došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany súdu, ktorý nemohol tento účinok vylúčiť, ale rozhodujúci je len okamih podania návrhov na súd, k čomu preukázateľne došlo dňa 19.10.2006. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na k veci vzťahujúce sa rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorého je nepochybné, že v zmysle zabezpečenia nápravy bolo uložené súdu zaregistrovať návrhy žalobcu tak, ako keby boli podané ku dňu, kedy ich žalobca predložil súdu po prvýkrát. V tejto súvislosti súd tiež poukázal na Uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 455/2013 vo veci Lawyer Partners a.s., v ktorom NS SR vyslovil právnu vetu, že "naplnenie príkazu daného ústavným súdom okresnému súdu opätovne sa zaoberať podaním žalobcu a vo vzťahu k nemu postupovať podľa príslušných ustanovení O.s.p. sa týkal podania doručeného na DVD nosiči 24. júla 2006, pričom naplnenie tohto príkazu však z povahy veci vyžadovalo, aby žalobca znova predložil okresnému súdu toto pôvodné podanie (keďže pôvodné DVD nosiče jej boli vrátené), čo znamená, že žalobcu zaťažovala povinnosť opätovne doručiť okresnému súdu podanie pôvodne doručené". Žalobcovia však v prejednávanej veci súdu nepreukázali, že tak urobili. Pokiaľ by žalobca 1./ postupoval striktnie v súlade s § 415 Občianskeho zákonníka a následne po odmietnutí elektronických podaní súdom realizoval podania inou formou predpokladanou v ustanovení § 42 ods. 1 O.s.p., náklady vzniknuté realizáciou takýchto náhradných podaní by bezpochyby boli v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín /mzdové náklady pracovníkov vyhotovujúcich náhradné písomné podania, poštovné, administratívne náklady a pod./.

1.5. Žalobca 1./ si v konaní uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 1.020.360,€, ktorá by bola spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na prístup k súdu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivo podaním 1.546 návrhov na začatie konania. Túto sumu žalobca 1./ určil ako súčin sumy 660,- € za každý jednotlivý právny prípad obsiahnutý na odmietnutom DVD nosiči. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu však žalobca neprodukoval žiadny dôkaz preukazujúci oprávnenosť uplatneného nároku. Tento nárok žalobca odôvodnil len veľmi všeobecne tým, že bolo ťažké počúvať vyjadrenia klientov, ktorí im povedali, že ich IT riešenie nie je možné aplikovať v súdnom systéme SR, čo je však bez právnej relevancie. Žalobcom tvrdené poškodenie dobrého mena nebolo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ale so samotným vymáhaním postúpených pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov. Súd má za to, že vzhľadom na zistený vyššie popísaný skutkový a právny stav veci v prejednávanej veci, je konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením pre žalobcu.

1.6. Sumarizujúc vyššie uvedené preto súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku na náhradu tak majetkovej, ako aj nemajetkovej škody, keď súdu po vyhodnotení dôkazov absentovalo preukázanie reálnej majetkovej a nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi špecifikovaným nesprávnym úradným postupom okresného súdu a uplatnenou škodu, čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby v celom jej rozsahu.

1.7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p, v zmysle ktorého sa náhrada trov konania priznáva podľa úspechu v spore. Úspešný žalovaný si trovy konania neuplatnil, z obsahu spisu nevyplýva, že by mu nejaké trovy vznikli, preto mu neboli súdom priznané.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1./,2./, ktorí žiadali aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov

odvolacieho konania, keď mali zato, že: konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 365 ods.1 písm. d) C.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 365 ods.1 písm. b) C.s.p. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (ust. § 365 ods.1 písm. e) C.s.p.); súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 365 ods.1 písm. f) C.s.p.); rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods.1 písm. h) C.s.p.).

2.1. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že dostatočným spôsobom nepreukázal vznik škody, túto vyčíslil len všeobecne, a to sumou, pričom ani v jednom prípade nepreukázal, že by postupom Okresného súdu Trenčín došlo k premlčaniu nárokov žalobcov. Materiálnu škodu v podanej žalobe podrobne rozčlenil podľa jednotlivých zložiek a to na istinu koncesionárskych poplatkov (nárokov uplatnených neprijatými návrhmi), poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia t.j. náklady spojené s uplatnením pohľadávok atď. a podrobne zdôvodnil existenciu nároku ako aj ich výšku. Zároveň súdu predložil dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcu, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo sudmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, prvoinštančný súd sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, teda nevykonával navrhované dokazovanie. Na základe aj tohto nevykonaného dokazovania následne súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik škody a tak neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Uviedol, že predložil súdu dôkazy a disponujú i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli a stále nie sú súdy schopné „vrátiť späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronickej spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Súd nemôže - vzhľadom k zásade legality (čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy.

2.2. Žalobca ďalej uviedol, že premlčanie pohľadávok, ktoré nadobudol postúpením a ktorých úhradu uplatnil pred všeobecným súdom je legálne možné a skutočne aj nastalo a to uplynutím času - premlčacej doby. Tvrdil, že všeobecný súd nesprávnym úradným postupom objektívne zabránil vykonaniu jeho práva a to toho práva, ktoré bolo spojené s pohľadávkou na úhradu peňažnej sumy. Žalovaný tým spôsobil žalobcovi škodu práve vo výške peňažnej sumy, ktorá by bola jeho príjmom, ak by právo bolo vykonané. V danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy. Návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania. Veciam neboli pridelené spisové značky (nedošlo k registrácii). Nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania. V tomto smere žalobca poukázal na aktuálnu právnu úpravu (§ 5b zákona č.250/2007 Z.z. účinného od 1.5.2014), ktorá sa vzťahuje na súdne konania žalobcu voči jednotlivým dlžníkom podľa ktorého súd je aj bez návrhu (dovolať sa) spotrebiteľ a povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie ust. § 5b, zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní.

2.3. Na preukázanie výšky škody žalobca s poukazom na porušenie poučovacej povinnosti podľa v tom čase účinnom ust. § 120 ods. 4 O.s.p., navrhol doplnenie dokazovania, a žiadal súd, aby na zodpovedanie tejto odbornej otázky ustanovil znalecký ústav: C. Q. K. I. (evidenčné číslo: XXXXXX), so sídlom: B. T. X, I. a to pre odbor: XXXXXX - C. W. A., odvetvie: XXXXXX - D.. On v konaní uplatňuje účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle ust. § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. (platného do 20.02.2006) sú poplatky z omeškania. Inými slovami v konaní je potrebné určiť tzv. všeobecnú hodnotu pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva. Žalobca poukázal na skutočnosť, že návrhmi na začatie konania, ktoré doručil na okresný súd nežiadal priznanie nárokov na poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky, a to vzhľadom na skutočnosť, že vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Trenčín neprijal návrhy, ktorými sa uplatnil práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo tak k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutné pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva. Preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych

poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali, ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z.z. a zákonom č. 309/2007 Z.z. Uvedená argumentácie popisuje priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody v podobe zániku práva na poplatky z omeškania, ktoré boli uplatnené v žalobe.

2.4. Vo vzťahu k námietke *res iudicatae* nesúhlasil so žalovaným a trval na tom, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky nemožno stotožniť s odškodným ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevylučuje, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadosťučinenie. Ústavný súd SR môže účastníkovi konania o sťažnosti priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3, ale nemôže mu priznať odškodné z dôvodu zodpovednosti za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov (napr. Občianskeho súdneho poriadku). Práve takého odškodnenie za porušenie procesných právnych predpisov je predmetom tohto konania v ktorom si uplatňujú úhradu nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z. pričom tak realizujú svoje základné právo zaručené čl.46 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky (právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom). V žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodované o odškodnení žalobcov za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z.

3. K odvolaniu žalobcov, sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný uviedol, že v prevažnej časti podaného odvolania žalobcovia používajú slovo „žalobca“ bez označenia, o ktorého žalobcu ide a preto aj on bude v nasledujúcom texte rovnako používať slovo „žalobca“. K námietkam žalobcov, že žalobca majetkovú škodu nevyčíslil len všeobecne, súdu predložil dátový nosič, s ktorého obsahom sa tento neoboznámil, venuje sa popisu toho, ako Okresný súd Trenčín nemohol prijať jeho návrhy späťne, čím malo dôjsť k premlčaniu jeho pohľadávok, žalovaný uviedol, že žalobca celkom zjavne nerozoznáva medzi tým, čo je jeho pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť žalovaný v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Skutočnosť, že žalobca v konaní rozčlenil uplatňovaný nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkov z omeškania, trov konania, atď., neznamena, že vznik škody ako aj jej výšku v konaní preukázal. Práve naopak, žalobca v konaní vznik škody nepreukázal, keď (ako súd správne konštatoval), pri určení jej výšky vychádzal z domnienky resp. hypotézy 100% úspešnosti vo všetkých konaniach a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov, pričom súdu bolo z úradnej činnosti známe, že návrhy žalobcu boli odmietané, konania zastavené pre späťvzatie, nezaplatenie súdnych poplatkov alebo neodstrániteľnú prekážku konania ako aj návrhy zamietané pre nedostatok aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie. Je potrebné zdôrazniť, že okresný súd bol vo vzťahu k podaniam žalobcu zo dňa 19.10.2006 viazaný rozhodnutím ESLP, v zmysle ktorého bol povinný žalobcove návrhy prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára, bol súd povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný.

3.1. K námietkam, žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd vo veci pojednával, napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania žalovaný poukázal na obsah zápisnice z pojednávania dňa 30.05.2016. Z tejto jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právny zástupcovia boli prítomní na pojednávaní), žalobcovia mali možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom zotrvali len na jedinom návrhu - znalecký posudok. O tomto návrhu súd rozhodol tak, že ho zamietol, iné návrhy žalobcovia nemali, na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu žalovanému nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobca tento návrh uvádza vo svojom odvolaní, keď o ňom rozhodol súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 30.05.2016 tak, že tento dôkaz nepripustil. Vo vzťahu k tomuto navrhovanému dôkazu súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že tento návrh zamietol z dôvodu, že v konaní vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania ho vyhodnotil ako nadbytočný.

3.2. Žalobca sa v odvolaní venuje opätovne otázke premlčania jeho nárokov, keď má za to, že okresný súd objektívne zabránil vykonaniu práva žalobcu a zároveň poukazuje na právnu úpravu týkajúcu sa

spotrebiteľských zmlúv účinnú od 01.05.2014, podľa ktorej je súd povinný aplikovať námietku premlčania ex offo, t.z. bez návrhu. Žalovaný k tomuto dôvodu uviedol, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Osobitne absurdne vyznieva veta - „Premlčanie tak nastane...“, formulovaná ako skutočnosť budúca, a nie skutočnosť minulá, hoci žalobca opakovane, že k premlčaniu už došlo. Je teda zrejmé, že ani sám žalobca nemá doposiaľ za 6 rokov vedenia súdneho konania voči žalovanej jasno v tom, či k premlčaniu jeho pohľadávok už došlo, alebo ešte len dôjde v prípade aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. Podľa názoru žalovanej bez osobitnej relevancie je časť odvolania v ktorej žalobca popisuje proces uplatňovania koncesionárskych poplatkov, ktorým dôvodí nárok na poplatky z omeškania ako príslušenstva, nakoľko žalobcom požadovaná náhrada škody pozostávajúca z poplatkov z omeškania (ako aj trov konania) priamo závisela od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobca vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázal, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné. Ak žalobca namieta záver súdu o irelevantnosti predloženého Znaleckého posudku č. XX/XXXX tak žalovaná poukázala na to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nenašla stať, ktorá by uvedené tvrdenie obsahovala.

3.3. Vo viacerých častiach odvolania sa žalobca venuje osobitne možnosti priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom namieta nemožnosť stotožňovať primerané finančné zadosťučinenie, ktoré priznáva Ústavný súd Slovenskej republiky s náhradou nemajetkovej ujmy priznávanou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý vymenúva podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca si v tomto smere nespínil ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňoval a zároveň v konaní nepredložil jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. Žalobca vznik materiálnej škody v konaní nepreukázal, rovnako nepreukázal a ani relevantným spôsobom netvrdil vznik nemajetkovej ujmy, ktorej náhradu by bolo potrebné poskytnúť v peniazoch, pričom konštatovania porušenia práva sa žalobca domohol na ESLP.

3.4. Záverom žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že žalobca 1/ inicioval voči žalovanému na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní. Čl. 2 ods. 2 C.s.p. zakotvil ako základný princíp, princíp právnej istoty, v nadväznosti na ktorý žalovaná poukazuje na konania vedené pred Okresným súdom Bratislava I, v ktorých bol nárok žalobcu (prípadne žalobcov) na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy za rovnaký nesprávny úradný postup súdu zamietnutý - sp. zn. 9C 77/2010, 10C 62/2010, 10C 63/2010, 16C 163/2011 (rozsudok je právoplatný), 19C 124/2010, 19C 125/2010 a 24C 77/2012. Rovnako bol nárok žalobcov zamietnutý aj v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn. 4C 53/2012, pričom rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.10.2015, sp. zn. 11 Co 199/2015. Okresný súd Dolný Kubín totožné rozhodol aj vo veciach vedených pod sp. zn. 7C 80/2012 a 5C 113/2013. S ohľadom na novozavedený princíp právnej istoty a doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov má žalovaný legitímne očakávanie, že aj tento spor žalobcov založený na totožnom skutkovom a právnom základe, bude právoplatne zamietnutý v celom rozsahu.

4. K vyjadreniu žalovaného sa žalobcovia 1./2./ písomne nevyjadrili.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Počas odvolacieho konania že pôvodný žalobca 1./ Lawyer Partners, a.s., so sídlom Prievozská 37, Bratislava, IČO 35 944 471, zanikol v dôsledku cezhraničného zlúčenia so spoločnosťou EU-CapitalManagement a. s., Bratislava, IČO : 45 327 084. Odvolací súd uznesením č.k. 9 Co 155/2017-534 zo dňa 9.3.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.4.2018 rozhodol, že bude pokračovať v konaní namiesto pôvodného žalobcu 1./ : Lawyer Partners, a.s., so sídlom Prievozská 37, Bratislava, IČO 35 944 471 s jeho právnym nástupcom: EU-CapitalManagement a. s., Bratislava, IČO : 45 327 084.

7. Následne odvolací súd s poukazom na § 470 ods. 1 C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1.,2./ nie je dôvodné.

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C.s.p.), pričom námietku žalobcov 1./, 2./ nepovažoval za dôvodnú.

9. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobcovia 1.,2./ domáhali zaplattenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá im mala podľa ich tvrdenia vzniknúť tým, že Okresný súd Trenčín neprijal návrhy žalobcu 1./ na začatie konania o zaplattenie peňažných súm, doručené mu dňa 19.10.2006 na priloženom DVD, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, pričom zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 132 O.s.p. platného a účinného do 30.6.2016 (ďalej len „O.s.p.“), dospel k správny skutkový záver relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Na takto ustálený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a svoje dôvody, pre ktoré podanú žalobu zamietol a nestotožnil sa tak s argumentáciou žalobcov 1./,2./ o spôsobení škody a nemajetkovej ujmy postupom Okresného súdu Trenčín vo veciach, v ktorých podal dňa 19.10.2006 na priloženom DVD návrhy na začatie konania o zaplattenie peňažných súm, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania. Obsah odvolania žalobcov 1./,2./ nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska nimi uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia.

10. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú súdom v súvislosti s tým, že Okresný súd Trenčín neprijal návrhy žalobcu 1./ na začatie konania o zaplattenie peňažných súm, doručené mu dňa 19.10.2006 na priloženom DVD, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu, 2/ existencia škody a nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

11. V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na skutočnosť, že Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu vo svojom rozsudku zo dňa 16.6.2009 konštatoval porušenie práva žalobcu 1./ na prístup k súdu neprijatím predmetných návrhov na začatie konania na priloženom DVD, pričom zároveň záväzne pre Slovenskú republiku a konajúce všeobecné súdy poukázal na to, že primeraným opatrením na ukončenie porušovania práv žalobu bude náprava spočívajúca v čo najskoršom zaregistrovaní originálnych podaní s dátumom, kedy boli doručené žalobcom na súd po prvýkrát a ich vybavenie v súlade so všetkými požiadavkami na spravodlivý proces, nemohlo dôjsť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín k premlčaniu pohľadávok žalobcu 1/. Napriek počiatočnému nesprávnemu úradnému postupu daného súdu bol totiž v dôsledku uvedeného vo všetkých veciach (návrhoch na začatie konania obsiahnutých na DVD) priznaný podaniu návrhov na DVD plný účinok odo dňa 19.10.2006, a to vrátane následku spočívajúceho v spočívaní plynutia premlčacej doby uplatnených práv (už) od uvedeného dňa. Na uvedené pritom nemá žiadny vplyv ani prípadná nespôsobilosť technického vybavenia na všeobecných súdoch, ktorá je z hľadiska právneho posúdenia otázky premlčania bez akejkoľvek relevancie. Na základe uvedeného sa potom odvolací súd stotožnil i so záverom prvoinštančného súdu, že zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za majetkovú škodu uplatnenú podanou žalobou neboli v preskúmvanej veci splnené.

12. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobcovia 1./,2./ jej vznik nepreukázali, keď sa v tomto smere obmedzili len na všeobecné tvrdenia o jej vzniku, a nenavrhlí v tejto súvislosti vykonať žiadne dokazovanie; a za správny treba považovať i záver prvoinštančného súdu, že ak by aj boli splnené ostatné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, nepochybne by bolo potrebné považovať za dostatočné poskytnutie nepeňažného zadosťučinenia. To však žalobca podanou žalobou neuplatnil, a navyiac, túto funkciu už nepochybne splnilo aj opakované konštatovanie porušenia jeho práva na prístup k súdu Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu, i v konaniach pred Ústavným súdom SR.

13. Správny je za daného stavu rovnako postup prvoinštančného súdu, ktorý sa; po zistení, že v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu; už podrobnejšie

nezaoberal výškou uplatneného nároku a v tomto smere nevykonali ani žalobcami navrhované znalecké dokazovanie, keď ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiadny význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní v tomto smere opätovne navrhli vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom C. Q. K. I. na zodpovedanie otázky akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, inými slovami aká je tzv. všeobecná hodnota ich pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na jeho vykonanie niet žiadneho dôvodu.

14. Nedôvodná je tiež argumentácia žalobcov, ktorí v podanom odvolaní namietali správnosť záveru prvoinštančného súdu, že vzhľadom na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, nemohlo dôjsť v dôsledku prvotného neprijatia návrhov na začatie konania k premlčaniu práv žalobcov. Je totiž bez akejkoľvek pochybnosti, že (predovšetkým) na základe rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci žalobcu proti Slovenskej republike bol i Okresný súd Trenčín povinný riadne prejednať návrhy žalobcu 1./ doručené mu dňa 19.10.2006 na DVD a vo všetkých konaniach vychádzať z toho, že návrh bol súdu doručený (a teda právo bolo na súde uplatnené) už dňa 19.10.2006. V súlade s citovaným rozhodnutím Okresný súd Trenčín aj postupoval, keď žalobcu 1./ (hoci márne) vyzval na doručenie kópie DVD obsahujúceho predmetné návrhy. Neprijatie návrhov na začatie konania doručených dňa 19.10.2006 Okresnému súdu Trenčín na priloženom DVD (teda namietaný nesprávny úradný postup, ktorý má byť príčinou vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy) preto nepochybne nemohlo spôsobiť premlčanie práva žalobcu 1./ a v nadväznosti na to ani ich nevykonalnosť v konaní na súde. Bez zreteľa na uvedené však súd prvej inštancie správne v tejto súvislosti poukázal i na to, že žalobcovia v žiadnom smere nekonkretizovali jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustne sa obmedzili iba na všeobecné tvrdenie o tom, že sú premlčané všetky. Zároveň je zjavne nesprávna a neopodstatnená i argumentácia žalobcov v odvolaní, že proces prijatia podaní žalobcu 1./ uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvýkrát doručené návrhy, nakoľko ak by ich doručil opätovne, porušil by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia O.s.p. a vyhlášky č. XXX/XXXX Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné.

15. Právne irelevantná je argumentácia žalobcov v odvolaní týkajúca správnosti záverov prvoinštančného súdu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej žalobcovia zdôraznili i to, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o ich odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Ako už odvolací súd uviedol aj vyššie, záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na jej priznanie, keď žalobcovia a jej vznik nepreukázali a navyše, nimi tvrdená nemajetková ujmy nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, je v celom rozsahu správny.

16. Súdu prvej inštancie teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku žalobcov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pričom ani v odvolaní žalobcovia neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie ktorejkoľvek z otázok významných pre rozhodnutie v danom spore odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v žalobe a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnou úpravou.

17. Ďalšími námietkami žalobcov 1./,2./ uvedených v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé priviesť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

18. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcov 1./,2./ nevyhovел a

napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).